

ΕΙΣ Τ' ΑΝΑΚΤΟΡΑ

(Μῦθος εἰς εἰκόνας τέσσαρας).

ΕΙΚΩΝ Α'.

Θεόδωρος (συλλογιζόμενος εἰς τὴν οἰκίαν του).

Νὰ πάγω ἢ ὄχι; Φεῦ! τί νὰ προκρίνω;
Καὶ πρέπει νὰ πάγω... καὶ πρέπει νὰ μείνω!
Κανόνια δὲν πέφτουν... ιδέα μου ἦτο!
Καὶ δὲν ἀντηχοῦσι τὰ μίσθαρνα ζήτω.
Ὑπάρχει ψυχρότης... προβλέπω τὰ νέφη,
Μὲ ἄλλας ιδέας ἐδῶ ἐπιστρέφει
Μαντεύω τί ἔτρεξε τώρα, ὦ ναί!
Merci, προσφιλὲς Φραισσινέ!
Ἐμπρὸς στὸ παλάτι! τὸ φράκκο μου δότε!
Θὰ πέσετε τέλος, ἀχρεῖοι προδόται!

ΕΙΚΩΝ Β'.

(καθ' ὁδόν).

Ἐγὼ εἰς τ' Ἀνάκτορα; οἴμοι, Θεέ μου!..
Λοιπὸν λησμονῶ τὴν ὁρμὴν τοῦ πολέμου;..
Καὶ γίνεται τρόφιμος πάλιν τῶν θρόνων
Ἐκεῖνος ἐν ἑκραζόν τυραννοκτόνον!
Ἐγὼ ὁ διώξας αἰσχυρῶς τὸν Ἀλφρέδον!..
Σχιρτήσατ' ἐκ φρίκης, σκιαὶ τῶν ἐμπέδων!
Οἰκτρός αὐλοκόλαξ, Τρικυπὴς νὰ γείνω;..
Θεοί! τί νὰ πράξω;.. νὰ φύγω; νὰ μείνω;
Ἄλλ' ὅμως ἂν τύχῃ ἐκεῖνος νὰ πέσῃ
Κ' εὐθύς τὸν Μολάον ὁ ἀναξ καλέσῃ;..
Τὸν σκοῦρον τὸν κόκκινον κάτω τὸν ρίπτω
Κ' εἰς σέ, βρσιλεῦ μου, προσπίπτω!

ΕΙΚΩΝ Γ'.

(πρὸ τῶν Ἀνακτόρων).

Τὰς πύλας, ἀνοίξατε, ἄνδρες Ἀρκάδες,
Δὲν φέρω ντακούλικα, δὲν φέρω ζουρνάδες.
Μὲ κλάδον ἐλαίας προσέρχομαι μόνος
Δὲν θέλω νὰ μείνω ἐκτὸς τοῦ νυμφῶνος.
Πρὸς τί ὡς μὲ βλέπουν ραγίζοντ' αἱ πέτραι;
Πρὸς τί βλοσυρὸς μὲ θεωρεῖς, Χατζηπέτρε;
Ὅποτεν ὁ πράττων γνωρίζει τί πράττει,
Ἀρόβως εἰσέρχεται εἰς τὸ Παλάτι.
Κ' ἡ πίστις μου εἶνε ἀγνή καὶ θερμή...
Πλὴν μὴ τὸν Μολάον, μὴ, μὴ!

ΕΙΚΩΝ Δ'.

(εἰς τὸν πρόδομον τῶν Ἀνακτόρων).

Ἄλλ' οἷα φωνὴ ἀντηχεῖ εἰς τὸ οὖς μου;
Τοὺς πρώην ἐγείρει πικροὺς λογισμούς μου.
Φρικτὴ μηχανὴ μὴ ἐδῶ που στημένῃ
Ἐμὲ ἐνεδρεύει, ἐμὲ περιμένει;
Οἱ θαλαμηπόλοι καὶ οἱ στρατιῶται
Μὲ βλέπουν ὡς ἄλλοι στυγνοὶ συνωμόται.
Ὅπισω!.. ἐδῶ τὸ βιβλίον, σιμά μου!..
Νὰ γράψω σ' αὐτὸ μοναχὰ τ' ὄνομά μου.
Καὶ φεύγω πρὶν πέσω ὡς θῦμα πλεκτάνης.
«Θεόδωρος Π. Δηλιγιάννης».

Τσοπανάκης

Ο ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ

Ἐκ τοῦ ἀνεξχντήτου Ἀράτου διάφορον αὐτοπελές:
«Τίς ἔσται ἱκανὸς καὶ ἄξιος νὰ ἐπιδιορθώσῃ κατ' αὐτὰς
τὰς καταστραφείσας ὁδοὺς τῆς πόλεως; Τίς; ὕβρισταί, τίς;»

*

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ:

«Εἶναι εὐχάριστον νὰ διέρχεται τις τὴν ἀγορὰν μετὰ
κόπου, διότι τὰ γινόμενα πρὸς ἀποστολὴν δέματα φράζουσι
τὴν ὁδὸν εἰς τὸν διαβάτην.»

*

Ἐκ τῆς Προόδου Τρικυπῶν:

«Εἰσέτι φαίνεται δὲν ἐξηφανίσθησαν κακοῦργοι ἀνήκον-
τες εἰς τὰς ἐπὶ Τουρκοκρατίας καταμαστιζούσας τὸν τόπον
ληστρικὰς συμμορίας, τοῦτο δὲ λέγομεν διότι ἀπὸ καιροῦ
εἰς καιρὸν ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Νομοῦ εὐρίσκονται πτώ-
ματα κατακρεουργημένα ἐκτὸς τῶν πόλεων. Τὸ περίεργον
δὲ εἶνε ὅτι αἱ ληστεύσεις αὗται δὲν προέρχονται ἐκ προμε-
λέτης, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἐξου-
σία ἀπεντὶ ἀπειρα προσκόμματα πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν αὐ-
τουργῶν.»

Ἐκ τῆς ἐπιφυλλίδος τῆς αὐτῆς:

«... Ὁ Ἀβασσαλὼμ τότε ἀνηρτημένος ἐπὶ τοῦ τρα-
χήλου...»

Ραινεσχιάνη

ΟΛΓΑ ΜΙΧΑΗΛΟΒΙΤΣ

Ἀπὸ τινος εὐφύμως ἀντηχοῦσιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τὰ ὀ-
νόματα ἑλλήνων καλλιτεχνῶν. Ὁ Δαμαλᾶς χειροκροτεῖται
ἐν Παρισίοις, ὁ Σαμάρας ἐν Ῥώμῃ, ὁ Ξανθόπουλος ἐν τῷ
Ῥδεῖ τῆς Βιέννης, ἡ δεσποινὴς Μιχαήλοβιτς ἐν Ὁδησ-
σῷ. Ἰδοὺ τί γράφει περὶ τῆς τελευταίας ὁ ἐν τῇ πόλει
ταύτῃ ἀνταποκριτὴς τῆς Ἐφημερίδος:

«Νομίζω δὲν πρέπει νὰ παρέλθῃ ἐν συγκτῇ ἡ ὑπὸ τῆς δε-
σποινίδος Ὀλγας Μιχαήλοβιτς ἐν μέσῳ ἐκλεκτοῦ πλήθους
δοθεῖσα συναυλία ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Χρηματιστη-
ρίου. Ἡ ἑλληνὶς ἀοιδὸς ἔψαλλε τὰ ἐκλεκτότερα τεμάχια
διαφόρων μελοδραμάτων ἐπισπάσασα τὰ παταγώδη χει-
ροκροτήματα τῶν πολυπληθῶν θεατῶν. Φεβούμενος μὴ
κατηγορηθῇ ἐπὶ μεροληψίᾳ ἐν ταῖς περὶ τῆς συναυλίας κρί-
σεσι μου καὶ ἐπὶ κακῇ ἐκτιμῇ τῶν προτερημάτων ἢ ἐ-
λλειπμάτων τῆς δεσποινίδος Ὀλγας, περιορίζομαι εἰς
τὴν παράθεσιν τῶν περὶ τῆς συναυλίας ταύτης γραφέντων
ἐν ταῖς ῥωσικαῖς ἐπιτοπίοις ἐφημερίσιν. «Ἡ συναυλία τῆς
4ης Ὀκτωβρίου, γράφει ὁ «Τηλέγραφος τῆς Ν. Ρωσίας»
παρέσχε τῷ κοινῷ τὸ εὐτύχημα νὰ γνωρισθῇ μετὰ τῆς τὰ
μάλιστα ἀξίας λόγου ἀοιδῆς δεσποινίδος Μιχαήλοβιτς, ἐν
ᾗ τὸ ὡραῖον mezzo-soprano συνεδέθη μετὰ τῆς καλῶς
καλλιεργημένης φωνῆς τὸ ἄσμα αὐτῆς πλήρες ἡδύτητος
τὰ μάλιστα ἤρесе τῷ κοινῷ. Κατὰ τὴν παροῦσαν σπάνιν
συμπληθητικῶν καὶ καλῶς καλλιεργημένων mezzosoprano
δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι διὰ μελοδράμα (ἰδίᾳ ῥωσικόν)
ἡ δεσποινὴς Μιχαήλοβιτς ἔσται ἀξίον λόγου ἀπόκτημα. Ὁ

ΟΛΓΑ ΜΙΧΑΗΛΟΒΙΤΣ

τετερισμός της φωνῆς τῆς δεσποινίδος Μιχαήλοβιτς, λέγει τὸ «Φύλλον τῆς Ὀδησσοῦ», εἶνε καθαρὸς καὶ λεπτὸς· ἡ ὕψωσις καὶ καταβίβασις τῶν φθόγγων ἐκτελεῖται κανονικῶς καὶ εὐδιακρίτως.»

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς πρώτης ταύτης ἐπιτυχίας τῆς ἑλληνίδος κλλιτέχνης δημοσιεύομεν καὶ ἡμεῖς τὴν εἰκόνα τῆς.

Ἡ δεσποινὶς Μιχαήλοβιτς κατάγεται ἐκ Σύρου, εἶνε δὲ εἰκοσιπενταετῆς περίπου. Εἶνε ἐγγονὴ τοῦ γερυσιαστοῦ Νικολάου Καλλέργη, ἀδελφοῦ τοῦ στρατηγοῦ Καλλέργη. Οἱ γονεῖς αὐτῆς πρὸ πολλοῦ ἐγκατέστησαν ἐν Ὀδησσῷ, ὅ-

που καὶ διαμένουσιν εἰσέτι. Ἡ δεσποινὶς Μιχαήλοβιτς παιδιόθεν ἔτρεφεν ἔρωτα πρὸς τὴν μουσικὴν, ἐφ' ᾧ ἀποστά-
λεισα εἰς Βιέννην ὑπὸ τῶν γονέων τῆς ἐξεπαιδεύθη ἐν τῷ Ὁδεῖῳ τῆς πόλεως ταύτης, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κλει-
νῆς αὐτοῦ διευθυντρίας κυρίας Βουσίμαν. Κατὰ τὸν πα-
ρελθόντα Ἰούνιον ἡ δεσποινὶς Μιχαήλοβιτς ἔψαλλεν ἐν Βε-
ρολίνῳ ἐνώπιον τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Μελο-
δράματος καὶ ἄλλων εἰδημόνων, πάντες δὲ κατεθέλχθησαν
ἐκ τῆς γλυκύτητος καὶ τῆς εὐσαροφίας τοῦ ᾠσματος τῆς.
Εἰς τὴν δεσποινίδα Μιχαήλοβιτς ἐπιφυλάσσεται βεβαίως,
ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος μέλλον ἐπίζηλον.